

גרג הורביץ

המתמחה

סיפור מעולם פרויקט X

מאנגלית: חגי ברקת

דני ספרים הוצאה לאור

THE INTERN
By Gregg Hurwitz

Copyright © 2017 by Gregg Hurwitz
Published by arrangement with the
Aaron Priest Literary Agency, New York

© 2019 כל הזכויות שמורות
לדני ספרים הוצאה לאור (2002) בע"מ
ת"ד 349 קריית גת, 8211812
טלפון: 08-6670100, פקס: 08-6882359

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

www.siman-kria.co.il

"אומרים שזה המקום האחרון שמישהו ראה אותו," אמר לוקאס. הוא מעולם לא קרא לו בשמו, כאילו חשש שבעצם אמירת השם הוא יעורר כישוף שיעלה באוב את האיש עצמו. ואורורה למדה לעשות כמוהו ללא שאלות. אחרי הכול, זה היה המרדף של לוקאס; היא רק נגררה אחריו. וכמו מרדפים רבים אחרי אגדות אורבניות, הוא היה מורכב מחלקים שווים של התרגשות ושל פחד. "שמעתי מהמקור שלי שאחרי מה שהוא עשה כאן, הוא שם עין על המקום הזה," המשיך לוקאס. "בכל פעם שנוצר ואקום ברחוב, הפשע נכנס פנימה וממלא אותו. וזה בעצם הדבר שלו, לא?"

אורורה הנהנה בחשיבות, כאילו היתה רגילה לדיבורים על מקורות ועל ואקומים ברחוב.

הם הביטו מפתח הסמטה בכנסייה שממול. סרט משטרת צהוב, מרוט מפגעי מזג האוויר, מעוברי אורח סקרנים ומפושעים מזדמנים, התנופף מסביב למתחם, נלכד בשיחים מתים כמו קורי עכביש מבעיתים. דלת הכניסה העשויה פלדה, חרוכה מחומר נפץ כלשהו, היתה תלויה עקומה על צירה. חלונות הוויטראז' התפוצצו וחשפו שיני זכוכית שבלטו מהמסגרות. צינור מרזב חלוד התנדנד מהגג בזווית חדה על רקע הרעפים הנרקבים שמאחוריו. המגדל

המיוחד היה שמוט על הגג כמו קצה כובע של מכשפה.
 הכנסייה הרדופה התנשאה בעגמומיות מעל פינת הרחוב
 שמצפון לפיקו, במרחק יריקה מכביש 101. לפי הדיווחים אנשים
 רבים מצאו כאן את מותם.
 בגללו.

רוח קלה נשבה בסמטה המוכתמת בגרפיטי, פורעת את
 חולצתה המרושלת אך אופנתית של אורורה ומצמררת את עורה.
 הרוח השמיעה קול שנשמע כמו אנחה עמומה, והיא נרעדה פעם
 אחת, משתדלת להחניק את הרעד לפני שלוקאס ישים לב וישמיע
 את הגיחוך הכול-יודע שלו, זה שתמיד גרם לה להרגיש כמו ילדה
 בת שמונה.

הוא נדחק אל הקיר הפינתי, מוסיף להתבונן בכנסייה ויונק
 סיגריית "אמריקן ספיריט" בלי פילטר, כמו מישוהו שראה יותר
 מדי סרטים של ג'יימס פרנקו. היה לו זקן מסודר ומלא – מלא
 מדי לגילו, כאילו הוא מנסה להאיץ את תהליך הגדילה שלו. העור
 שבין שתי אצבעותיו הראשונות היה בעל פיגמנט צהבהב, עדות
 לכך שהשטיק של "בחור מגניב" כבר הפך להיות משהו קבוע,
 שההרגלים הרעים של תחילת שנות העשרים כבר הותירו בו כתם.
 עדיין, אורורה חשבה, הוא היה חמוד כמו שילד עם לחיים
 מלאות ועיניים כחולות יכול להיות חמוד. הילד שבו עדיין הציץ
 החוצה, משווה לו נופך סמוק של טוהר.

היא היתה מתמחה בשכר נמוך למשך תקופת הקיץ, משרה
 שנועדה לממן את לימודי הקולג' שלה, והוא היה כתב שטח בכיר.
 כלומר, היא היתה אמורה להעריך אותו. והיא באמת העריצה
 אותו, בערך. הוא היה חצוף ופזיז וקשוח, והוא קילל בלי למצמצץ,
 כאילו לקח בעלות על המילים עצמן. רק אתמול, כשהם יצאו
 לקפה עם הרווקה הנצחית קייסי, העורכת האחראית בעיתון של

תיכון בוורלי הילס, אורורה תפסה את עצמה מחקה את ההתנהגות הצינית האגבית של לוקאס.

ברידג'ט רכנה מעל מעקה מרפסת הדירה שלה, עיניה עגולות ורציניות: "שמעתם על הסנאטור ההוא מהמערב התיכון ששלח בטעות תמונה של הזין שלו לאשתו?"

"אוי, ברידג'ט, נאנחה אורורה ושמטה את זרועותיה לצד גופה. "כולם עושים את החרא הזה."

ברידג'ט הזדקפה. "מה זה בכלל אומר? סנאטורים? מערב תיכון? גברים?"

לאורורה לא היה מושג.

עכשיו היא התקדמה בדשדוש לעבר לוקאס והגניבה לעברו מבט. הוא הזעיף פנים אל הרוח, עיניו מתמקדות בכנסייה המטה לנפול, כאילו הוא מקווה שהוא יופיע פתאום כמו איזו רוח רפאים באחד החלונות.

"מה אתה רוצה לעשות?" היא שאלה. הם רבצו בסמטה הזאת כבר כמעט שעה.

לוקאס התעלם ממנה. אם זה היה מישהו אחר היא היתה נעלבת, אבל היא תלתה זאת בשעמום הקיומי של גיל העשרים שלו, אותו מאפיין שהוא כל כך עמל להשיג לעצמו במהלך השנים בשכונה הזאת.

מאפיין דפוק, ללא ספק, אבל גם קשוח, כפי שהיא למדה במהירות.

"מקסימום חדשות!" היה מעין עיתון אונליין שנוהל מדירה מצ'וקמקת באותה שכונה בבוורלי הילס שאורורה גדלה בה. זה היה עיתון רזה, פשוט וזול. הוא העסיק צוותים של שני אנשים במקום צוותי מצלמות גדולים. כתב שטח אחד, חמוש בחוצפה וקשיחות, שלא חושש להציק לסלבריטאים באמצע ארוחות

הצהריים ללא גלוטן שלהם עם שאלות על גירויים, בגידות, אשפוזים במכוני גמילה. ולצדו מתמחה בשכר נמוך למשך תקופת הקיץ, חמושה באיפון, מוכנה להנציח את העימות בצילום רועד, מתאים לקונספט התפוש-ככל-יכולתך. הסרטונים היו באיכות נמוכה במתכוון, קלים להורדה ולשיתוף ברשתות החברתיות. בתוספת של כותרת קצרה ופרובוקטיבית המפרסמים עמדו בתור, בדיוק מספיק כדי ש"מקסימום חדשות!" יסחטו מעט רווחים.

לא בפעם הראשונה בחייה היא הצטערה על שאין לה משפחה עשירה ונוצצת כמו לחברותיה לכיתה - משפחה שקונה לך מכונית גרמנית כשאת חוגגת שש-עשרה, יוצאת לחופשות ביעדים אקזוטיים, ומכירה אנשים חשובים שיכולים להציע לך משרות התמחות אמיתיות במקומות שאת לא צריכה לשקר לגביהם, כשאנשים שואלים אותך מה את עושה הקיץ. היא היתה רגילה לזה, לשקרים. מה היא אמורה להגיד כשחברותיה לכיתה שואלות אותה מה הוריה עושים? לא ידעתי שאבא ואמא שלי מנקים בתים, אולי אפילו את שלכם?

אז היא עבדה ב"מקסימום חדשות!", מרגלת אחרי פגישות של "אלכוהוליסטים אנונימיים", בתי קפה טרנדיים, מועדוני לילה, מקווה לתפוס מישהו שנראה מדהים, מישהו שמרגיש על הפנים, מישהי שמשוויצה בבטן הריונית קטנה.

אבל המשימה הזאת היתה שונה. זאת היתה משימה אמיתית, כמו המשימות שהיא חלמה לעשות, אילו היתה מקבלת מלגה לאיזו תוכנית עיתונאות רצינית איפשרה. לוקאס עבד על הסיפור הזה חודשים, ממתין לפריצת דרך.

אז עכשיו הם כאן.

"למה הוא כל כך מרתק אותך?" היא שאלה.

הוא המשיך להביט ברחוב בעיניים מצומצמות. היא חשבה

שהוא עומד להתעלם ממנה שוב, אבל אז הוא העיף את בדל הסיגריה מבין אצבעותיו, פלט מנחיריו שבלים של עשן טבק אורגני וזיכה אותה במבט.

"הוא אומר שהוא עוזר לאנשים", אמר לוקאס. "אבל אף אחד לא באמת עוזר למישהו אחר. כלומר, אני התקבלתי לקולג' בכוחות עצמי, גמרתי תואר בתקשורת בכוחות עצמי." "אתה שילמת על הקולג' בעצמך?"

הוא הסיט את מבטו במהירות. "תראי, כל החברים שלי קיבלו מקדמות על הבתים שלהם כשהם סיימו את הקולג'. הדבר היחיד שאני קיבלתי זה שעון מזוין."

הוא הפגין לראווה שעון ברייטלינג מפלדת אל-חלד, ששווה חצי ממה שאמה של אורורה מרוויחה בשנה, מרשרש בו בבוז סביב מפרק כף ידו הגברית.

היא הנהנה, חשה בדחף הילדותי להשתלב, לרצות שהוא יאהב אותה, להיות יותר מגניבה ממה שהיא. מערבולת של טיפשות בחוזה שלה, מעורבת בתחושת אשמה מפני שהיא צריכה לדעת טוב יותר. אמא שלה לא חינכה אותה להסכים לשטויות כאלה. או, לפחות, שחלק ממנה ידצה להסכים להן.

היא היתה נותנת הכול כדי שלא יהיה לה אכפת. לוקאס הצליח לעשות את זה ללא כל מאמץ. ונדמה שהוא יודע כל כך הרבה דברים שהיא לא יודעת. על הכול.

הוא שב והחווה בסנטרו כלפי הכנסייה. "ראית את דוח הנתיחה?" הוא שאל, כאילו היא יכלה לראות אותו. "למנהיג הכנופיה קראו פְּרִי־וֹאִי. הדפוק המטורף הזה קעקע את הלבן בעיניים שלו. המנתחים לא הבינו על מה הם מסתכלים כשהם קיבלו את הגופה. הם חשבו שיש לו איזו מחלה. או שנכנס בו,

כאילו, איזה שד או משהו."

היא השמיעה קול מתחתית גרונה שאפילו היא לא הבינה. "הם מצאו את שאר הגופות מפוזרות בכל הכנסייה," אמר לוקאס, "אבל – " הוא עצר את עצמו לפני שכמעט אמר את השם. "אבל הוא עקב אחרי פריוואי אל מחוץ לכנסייה. אל מעבר לפינה, לתוך איזו חנות. חתך אותו. והבחור שלנו, הוא יודע איפה לחתוך. "נדמה היה שהוא נהנה מאי-הנוחות שלה. "אם אני אצליח לתפוש אפילו תמונה מטושטשת של הבחור הזה, יש לך מושג מה זה יעשה לקריירה שלי? אני סופסוף אצא מהחור הדפוק הזה ואעבור לעיתון אמיתי."

הוא החליק את שערו ויצא אל המדרכה.

"חכה," היא אמרה, "לאן אתה הולך?"

"אנחנו מחכים פה כבר שעותיים," הוא אמר. "הגיע הזמן להציץ בפנים."

"אתה בטוח שזה לא מסוכן?"

הוא חייך אליה. "את חמודה."

הפנים שלה בערו, היא יכלה להרגיש זאת בלחייה המלאות.

"אני לא מתכוון לזה במובן השלילי. את פשוט כל כך צעירה."

"אני לא כזאת צעירה," היא אמרה.

"בחיך," הוא אמר. "בית ספר תיכון זה מקום לא פשוט לנערות.

אני מתכוון לכל העסק. לנסות להבין את העולם. זה מקום גדול.

לסבול בחורים שאין להם מושג מה הם עושים, מתייחסים אליך

כמו אל אני-לא-יודע-מה. אלוהים, אני זוכר שהיינו משתכרים

ועושים מסיבות ליפסטיק – "

"מה זה?"

הוא צחק. "תעשי גוגל." עיניו ירדו אל מתחת לסנטרה. "חכי

עד שיהיה לך גבר אמיתי שיתייחס אליך כמו שצריך. מישוה פעם

התייחס אלייך כמו שצריך באמת?"

"כן," היא אמרה. "בטח."

היא ראתה ניצוץ בעיניו, הניצוץ שמשמעותו 'אני יודע יותר טוב'. "מה שתגיד," הוא אמר.

הם השתחלו בין המכוניות, חצו את הרחוב ועברו בין שאריות סרטי המשטרה הצהובים. היא חשה את ליבה דוהר בחזה שלה. לוקאס דחף את דלת הכניסה העקומה. היא נפתחה במקצת ואז נעצרה בחריקה, נתקעת ברצפה. הוא הזדחל מבעד לפתח הצר והיא נכנסה אחריו, שדיה נמעכים אל הדלת. היא עיוותה את פניה בכאב.

היא הסתובבה ומצמצה באור הכניסה העמום.

הדרגשים היו הפוכים, מנוקבים חורי קליעים. כמה שולחנות שכבו על גבם, רגלי המתכת שלהם מזדקרים כמו חיות מתות בסרטים מצוירים. מכשירי שקילה אלקטרוניים, מהסוג שהיא הכירה מדירתה של בת דודתה בעלת ההשפעה הרעה, שכבו מנופצים מסביב.

טקסטורה של כתמים כהים ניקדה את רצפת האולם המרכזי כמו צבעי הסוואה. השטיח, שכיסה את המדרגות המובילות אל החדר האחורי, היה קרוע. מזבח העץ העתיק, שבור מהמתקפה, היה מכוסה בנתזים אליפטיים, והטיל צללית של הינומה מוכתמת על פניה של מרים הבתולה.

אורורה חשה גוש עולה מקיבתה. "אז כאן..."

"מה את חושבת?" לוקאס צעד לפנים ובעט בקצה נעלו בכמה שברי זכוכית של ויטראז'. "זה אדיר, לא?" הוא אמר והושיט לה את הטלפון. "תתחילי להקליט."

היא התעסקה איתו בעצבנות ומצאה את כפתור ההקלטה.

"אתה בטוח שאנחנו צריכים ל – "

רעש חזק הבהיל את שניהם, מהדהד כמו אות אזהרה מהתקרה הגבוהה. הם הסתובבו במהירות וראו שתי דמויות מאחוריהם. אחת מהן בעטה בדלת וסגרה אותה, נועצת אותה בחבטה אל תוך המשקוף.

אורורה לקחה צעד אינסטינקטיבי לאחור, מחזיקה את הטלפון נמוך לצד גופה. הדמויות הכהות סקרו אותם מבין הצללים. ואז הן התקדמו לתוך אלומת אור שחדרה מהחלון השבור למעלה. מגפיים צבאיים, חולצה עם שרוולים קרועים בכתפיים, ראשים מגולחים בוהקים מזיעה. אבל לא זה מה שגרם לבטנה של אורורה להתכווץ, אלא צלב הקרס, שקועקע בכחול של בית סוהר על מצחו של הרזה מבין השניים.

"תראה, ריאן," אמר האיש השני. "אני חושב שנתקלנו פה בתיירים."

הבחור הגדול יותר גירד את צווארו בחוזקה והותיר בו פסים אדומים. קעקוע גדול של המילה "סטורמ" קישט את זרועו העבה. הוא התבונן בהם. "אתם נהנים מהנוף, תיירים?" הוא אמר בקול מחוספס של מעשן כבד.

אורורה הוצפה מודעות כואבת לעורה החום, לריסיה הארוכים, לתליון הצלב המוזהב שלה. גרונה היה קפוא, מכווץ. למרבה המזל לוקאס דיבר בשביל שניהם: "תקשיבו, חבר'ה, לא באנו הנה להסתבך."

"וואו, איזו הקלה," אמר ריאן. הוא חשף את שיניו במשהו דמוי חיך. "אם ככה..." ידו הסתובבה באוויר. "בשביל מה באתם?"

"אנחנו מחפשים..."

הניאו-נאצים לכסנו מבט זה לעבר זה. "מחפשים מה?"

"לא מה", אמר לוקאס. "מי."

"אוקיי, צ'ף", אמר ריאן. "את מי אתם מחפשים?"
לצדה של אורורה לוקאס בלע רוק בקול יבש. "את האיש
משומקום."

סטורמר צחק וריאן תפס את לחייו ומשך אותם כלפי מטה,
גורם לעיניו לשקוע בפינות. "האיש משומקום. אתה מאמין לחרא
הזה?"

"לא יודע", אמר לוקאס. "אני לא מעריץ שלו. אני בטוח שגם
אתם לא."

"אה, נכון", אמר ריאן. "אנחנו באותו צד, אתם ואנחנו."
סטורמר אמר, "אבל מה לגבי קונצ'יטה כאן?"
"אני כתב שטח", אמר לוקאס. "אני עושה כתבה. היא רק
מתמחה."

"מה אתה אומר?" עיניו של סטורמר התרוצצו לכל הכיוונים,
וביחד עם הזיעה הבוהקת ניתן היה להבין שהוא נמצא בהיי כלשהו.
"כמה נחמד מצידיך שאתה מעסיק אותה. כשיש כל כך הרבה
אנשים מחוסרי עבודה."
"זה לא בשכר", אמר לוקאס, כאילו שזאת היתה הנקודה. "זה
תפקיד ללא שכר."

"זה הבית שלנו עכשיו", אמר ריאן ופרש את ידיו כך שהקיפו
את חלל הכנסייה, "הכנופיה שהיתה כאן נמחקה, אז אנחנו נכנסו
במקומה."

לוקאס החווה בכפות ידיים פתוחות. "אוקיי", הוא אמר. "אין
לנו בעיה עם זה. באמת."

שני הבחורים צעדו קדימה, ואורורה נסוגה שוב לאחור, מועדת
על אחד ממכשירי השקילה המנופצים. היא התקשתה לנשום.
הטלפון היה לצד גופה, עדיין מקליט, אבל נראה שהגברים לא

הבחינו בו. אם היא תכבה אותו, זה רק ימשוך את תשומת ליבם.
 "שעון נחמד," אמר ריאן ללוקאס. "התכוונתי לקנות אחד כזה.
 נראה לי שהוא יתאים, אתה יודע, לצבע העור שלי."
 הדממה היתה מחרישת אוזניים.
 "הא," אמר לוקאס.
 ריאן הושיט את ידו. "אני יכול לראות אותו?"
 לוקאס הביט בהם.
 הם הביטו בו בחזרה, ראשו של סטורמר נטוי מעט שמאלה.
 "אבא שלי נתן לי אותו," אמר לוקאס.
 "מגניב," אמר ריאן. "משפחה מלוכדת זה חשוב." ידו נותרה
 יציבה. "מה? אני רק מתכוון להעיף בו מבט."
 לוקאס היסס לשנייה נוספת. כשהוא פתח את הסוגר, אורורה
 שמה לב שאצבעותיו רועדות. הוא הניח את השעון בכף ידו
 המושטת של ריאן.
 "יפהפה." ריאן התפעל מהשעון באלומת האור, וסטורמר
 השמיע קול של הסכמה.
 "שמע," אמר לוקאס. "אנחנו צריכים לזוז. אני... אני יכול
 לקבל את השעון בחזרה?"
 ריאן החליק את השעון לכיסו. "איזה שעון?"
 חרוזי זיעה הופיעו על מצחו של לוקאס. "אוקיי," הוא אמר.
 "אוקיי, אנחנו פשוט נצא מכאן."
 "באמת?" עיניו של סטורמר ננעלו על אורורה, חודרות דרכה.
 היא חשה לפתע עירומה. גם היא הזיעה וחולצתה נדבקה
 לגופה. היא תהתה עד כמה היא מבליטה את בטנה, את החזה שלה.
 לוקאס צעד לאחור לעבר המזבח והיציאה שמאחוריו, נעליו
 גורסות זכוכית. אורורה עשתה כמוהו.
 שני הגברים נותרו במקומם והביטו בהם.

הם עלו לאחור על המדרגות המכוסות שטיח. ליבה של אורורה פעם כל כך חזק, שהיא בקושי שמעה את מה שלוקאס לחש לה: "...תמשיכי להקליט."

היא המשיכה להחזיק את הטלפון של לוקאס צמוד לגופה. עכשיו הם כבר כמעט הגיעו אל הדלת.

הגברים צפו בהם, חיוכים קטנים ומקניטים על שפתותיהם. לוקאס והיא הגיעו אל מאחורי המזבח, ואז הסתובבו ורצו אל הדלת האחורית. הם נשפכו אל הסמטה ונעצרו להסדיר את נשימתם.

"וואו, שיט," אמר לוקאס וחיך. "וואו, זה היה קרוב." קירות הלבנים היו צרים וכמו סגרו עליהם. גרמי מדרגות חירום חלודות היו תלויים סביבם, מאיימים על רקע השמים האפורים. הם מיהרו במורד הסמטה לעבר הרחוב שנפתח מעבר לה. היא התאמצה לא לפגר אחריו, הטלפון מתנדנד לצידה. הם היו עשרה מטרים מהרחוב, כשדמות חסונה פנתה אל הסמטה וחסמה את דרכם. גבר נוסף. הוא הניח את ידיו הבשרניות על הקירות משני הצדדים ונשען באגביות, כאילו היה משועמם. גם הוא היה קירח. גדול יותר מריאן. או מסטורמר.

אורורה שמעה את הדלת נסגרת מאחוריהם ועצמה את עיניה. פאניקה שטפה את כולה ופניה האדימו. היא התקשתה לנשום. הקול המחוספס המוכר הגיע אליהם מהסמטה מאחוריהם. "אני רואה שפגשתם את קארל," אמר סטורמר. היא הכריחה את עצמה לפתוח את עיניה. הרוח נשבה חזקה וקרה. מדרגות החירום חרקו מעליהם. היא הסתובבה וראתה את ריאן סורק אותה כמו טרף.

הוא מיקד את מבטו בטלפון. "כלבה, את מקליטה אותנו?"
 היא לא הצליחה למצוא מילים.
 "אמרתי לה לא להקליט," אמר לוקאס.
 הבגידה הכתה בה כמו משהו פיזי. היא נעצה בו מבט לא מאמין.
 ראשו של סטורמר היה מוטה לאחור, והוא הביט בהם במורד
 כל פניו הארוכות. "מה אתה אומר?"
 "לקארל יש פתיל קצר," אמר להם ריאן. "כדאי להסתלק מכאן
 כל עוד אפשר."
 "אוקיי," הנהנה אורורה בחדות.
 "לא את," אמר סטורמר והצביע מעבר לה, אל לוקאס. "הוא."
 היא הריחה את זיעת הפאניקה שנדפה מלוקאס, סירחון חם.
 הוא הביט מעבר לכתפה בריאן ובסטורמר מאחוריהם, ואז סובב
 את ראשו לקלוט את קארל לפנייהם.
 לוקאס נשך את שפתו. לחייו נצבעו בעיגולים כמעט מושלמים
 ושיוו לו מראה צעיר אף יותר. קול נפלט מפיו, יפחה רכה. עיניו
 פגשו לרגע קצר את עיניה של אורורה, אבל הוא לא היה מסוגל
 לשמור על קשר עין והוריד את מבטו. הוא בהה במקום כלשהו
 מעליה, והיא ידעה שהיא אבודה.
 "תראי, אני לא יכול לעשות כלום," הוא אמר. "אני מצטער.
 אני..."
 ואז הוא הסתובב, השפיל את ראשו וצעד במורד הסמטה. הוא
 התקרב אל קארל שנותר ללא תנועה ונעץ בו מבט מלמעלה.
 בלחש רך שרק בקושי נשמע, לוקאס אמר, "בבקשה."
 קארל הסיט את גופו הצידה, מספיק בדיוק כדי שלוקאס יעבור
 מתחת לזרועו ויסתלק משם.
 אורורה חשה את רגליה רועדות והתפללה שיפסיקו לרעוד.
 היא הוצפה בתחושת הכחשה. זה לא קורה. זה לא יכול לקרות.

או אולי כן?

היא קלטת שהיא עדיין אווזת בטלפון, כף ידה חלקה מזיעה.
 "אני יכולה..." פיה היה יבש מדי והמשפט נתקע בגרונה. "אני
 יכולה גם ללכת, בבקשה?"

"אני לא חושב, ילדה יפה," אמר סטורמר. "אנחנו רוצים לדבר
 איתך. בפרטיות, בתוך הכנסייה."

היא שמעה צעדים מאחוריה. קארל סגר עליה מאחור והולך
 אותה אל הגברים האחרים, אל הדלת האחורית, אל הגיהנום
 האפל הממתין מאחוריה.

"לא," היא שמעה את עצמה אומרת. "לא!"

אבל קארל המשיך להתקדם כמו בולדוזר עם כף מורמת. היא
 הסתובבה לעבר סטורמר וריאן, מוכנה לצרוח, אבל אז חזרה של
 קארל התנגש בה מאחור, מוציא את האוויר מריאותיה, דוחף אותה
 לפנים, מגיש אותה אליהם. הוא אפילו לא היה צריך להשתמש
 בזרועותיו.

הזמן האט, הפרטים התחדדו. דבריה של אמה חזרו אליה,
 דברים שנלמדו היטב ברחובות העיירה המקסיקנית הקטנה –
 עיניים, גרון, חלציים.

היא דמינה את פניה למודי הסבל של אמה, ידיה האדומות
 בסוף כל יום מקרצוף רצפות ותאי שירותים. והיא אמרה לעצמה:
 לא בלי מאבק.

היא אגרפה את ידה והנחיתה את האגרוף לאחור, אל חלציו
 של קארל.

הוא נאנק, הזדקף והעיף אותה לפנים באותו זמן.

היא הפילה את הטלפון ושמעה אותו פוגע בקרקע לרגליה,
 מלבן הזכוכית פונה כלפי מעלה. המצלמה עברה איכשהו למצב
 סלפי, והיא ראתה בעינית ההקלטה את מדרגות החירום הרעועות

מעליה מרשתות את השמים.

ומשהו נוסף מעליהם.

גבר על הגג, מביט למטה.

הוא קפץ.

רעם התנפץ בסמטה, כשהוא נחת על מדרגות החירום בצד המרוחק.

הגברים הזדקפו בבת אחת, נסוגים ממנה, מתנודדים. היא פחדה להרים את מבטה. היא המשיכה להתבונן בטלפון, בנקודה האדומה המהבהבת.

נקישה נוספת נשמעה, כשהדמות זינקה אל גרם מדרגות נוסף שהוביל לצד השני. מבנה המתכת התנדנד על ציריו והמטיר סחופת בוצית כלפי מטה.

אחד הגברים הגדולים – סטורמר או קארל – פלט נהמת פחד שהגיעה מהקרביים.

הדמות שלמעלה צנחה כעת מגרם המדרגות השני, מתנשאת גדולה אף יותר במצלמה שלרגלי אורורה. היא כרעה והרימה את ידיה מעל אוזניה בתנועת התגוננות.

ריאן אמר, "מה לעזאזל –"

קול חבטה לחה קטע את דבריו. בעיניה המושפלות ראתה אורורה כיצד קרסוליו קורסים ונשברים, ברכיו כורעות לקרקע, גופו מתעוות לאחור. ואז פניו ניתזו על הקרקע לפניה, לסתו תלויה בזווית בלתי אפשרית מתחת לאוזנו.

היא עצמה את עיניה והידקה את ידיה לאוזניה.

לא חזק מספיק כדי לחסום את קול העצם המתרסקת.

קול הגולגולת הנסדקת.

קול הגידים והשרירים הנקרעים.

שני גופים גדולים נחבטו בקרקע, אחד לפניה ואחד מאחוריה.

מישהו התנשף.

מישהו נאנח אנחה שלא נשמעה נכונה, בקול שמבעבע דרך נוזל.

מישהו צרח, והצרחתו נחסמה באספלט.

קול חדש שנשמע רגוע, כמעט עדין, חדר מבעד למהומה.
 "שקט, בבקשה," הוא אמר, "אני לא אבקש שוב."
 ואז נותרו מסביב רק קולות נשימה מאומצים, ניתזים מקירות
 הלִבְנִים כמו דורורים לכודים.

"את יכולה לפקוח עיניים," אמר הקול.

היא עשתה זאת.

שלושה גופים זרועים סביבה, איבריהם מעוותים, עיניהם
 בוהות.

העננים התפזרו, השמש קדחה מבעדם, הלִבְנִים נצבעו זהב.
 היא ראתה זוג מגפיים עומדים מולה.
 "הכול בסדר עכשיו," אמר האיש.
 לאט, לאט, היא הרימה את מבטה.

הוא עמד לפניה מואר באור השמש, פניו מוצללות. גודל
 ממוצע, מבנה גוף ממוצע. ממה שהיא ראתה הוא לא נראה מרשים
 במיוחד, סתם בחור ממוצע, לא נאה במיוחד.

האיש משומקום התכופף והרים את הטלפון של לוקאס. האור
 האדום האיר את פניו.

עדיין מקליט.

הוא לחץ על עצור.

"אני מצטער," הוא אמר, "אבל אני אצטרך לקחת את הטלפון."
 היא חשבה כמה הקלטה כזאת תהיה חשובה ללוקאס.
 "אין בעיה," היא אמרה.

סביבם הגברים חזרו לנשום ונאנחו.

ריאן שכב על גבו, מפרכס, אוחז בגרונו בידו המתפקדת. קולות חנק עלו מפיו ומאפו.

"הוא נחנק מהדם של עצמו," אמר האיש משומקום. "מה את רוצה לעשות?"

אורורה הורידה את מבטה אל ריאן. הוא הביט בה בעיניים מתחננות. הוא כבר לא נראה מפחיד כל כך.

היא חשבה על איך שהוא וחבריו היו לוקחים איתה את הזמן בכנסייה. על הדברים שהם היו עושים לה. והיא חשה את זה בתוכה, משהו דמוי תשוקה העוטף את ליבה כמו מסך אפל. חוד-תער של זעם וכאב היוצא ממנה החוצה. תחושה מתוקה של שחרור.

היא מצמצצה, ומבטה התמקד בצלב הקרס המקועקע על מצחו החיוור. לשם הדברים יובילו.

עיניו של ריאן יצאו מחוריהן. הוא נחנק שוב, שפתיו הסדוקות נעות בתחינה חרישית.

היא נעצה את חרטום הנעל השטוחה שלה בצלעותיו והפכה אותו על צידו. דם נזל מזווית פיו, והוא חזר לנשום נשימות מחוספסות. ניצוץ של פלדת אל-חלד הופיע ליד כיס הג'ינס שלו. הברייטלינג של לוקאס.

"זה השעון שלך?" שאל האיש משומקום.
"לא," היא אמרה. "של הבחור ש... שברח והשאיר אותי כאן. איתם."

האיש משומקום כרע ודג את השעון מכיסו של ריאן. הוא נתן לה אותו.

לאחר מכן הוא פסע מעל גופו ההרוס של קארל והושיט לה את ידו, מחווה סוריאליסטית ואבירית בו זמנית.
היא לקחה את ידו.
קרירה למגע.

הוא אפילו בקושי התנשם.
 הוא הוביל אותה במורד הסמטה, ידו אווזת בידה.
 הם הגיעו לקצה ויצאו אל המדרכה.
 הוא עזב את ידה והחל להתרחק.
 "אתה באמת הוא?" היא אמרה אל גבו.
 הוא עצר, לא הסתובב.
 ואז המשיך ללכת.
 הוא חתך אל הסמטה הבאה ונעלם.
 היא עמדה שם לכמה רגעים, מסדירה את נשימתה. כשהביטה
 שוב אל הסמטה, בגברים המתפתלים והנאנחים, היא נשטפה
 תחושה מוזרה של כוח.
 היא הלכה בכיוון הנגדי, עוקפת את פינת הכנסייה, והופתעה
 לגלות שהריינג' רובר של לוקאס עדיין שם, חונה במעלה הרחוב.
 היא ראתה את צלליתו רכונה מעל ההגה, בגבו אליה.
 היא התקרבה.
 פתחה את דלת הנוסע.
 נכנסה פנימה.
 הוא הפנה אליה את מבטו בתדהמה, פניו אדומות. הוא בכה.
 "אוי אלוהים," הוא אמר. "תודה לאל. תודה לאל שהצלחת
 לצאת משם. לא היתה לי ברירה. באמת שלא יכולתי לעשות -"
 "לוקאס," היא אמרה. "שתוק."
 הוא שתק.
 לרגע.
 "יש לך, אָה...?" הוא הצביע על פניה.
 היא הסיטה את המראה למטה וניגבה את טיפות הדם מלחייה.
 היא החזירה את המראה למקומה.
 ואז היא זרקה את הברייטלינג אל חיקו. הוא הביט בשעון

בתדהמה, ושב והביט בה. "איך הצלחת – ?"

"אני מבקשת שתיקח אותי הביתה עכשיו," היא אמרה.

אחרי כמה נסיונות הוא הצליח להכניס את המפתח לסוויץ'.
הוא יצא מהחניה, ידיו עוזבות את ההגה ואז שבות ואוחזות בו,
כאילו הוא לש אותו.

"צדקת לגבי דבר אחד," היא אמרה.

"מה – " קולו נסדק. "לגבי מה?"

"זה יהיה נחמד להתבגר," היא אמרה. "כדי שאני סופסוף
אפגוש גבר אמיתי."

פיו נפתח פעם ופעמיים, אבל בסופו של דבר לא היה לו דבר
לומר.

היא פתחה את החלון והוציאה את ידה החוצה, מניחה לרוח
לגלוש עליה כפי שנהגה לעשות כשהיתה ילדה.
כמו שלוקאס אמר, העולם הוא מקום גדול.
אבל היא חשבה שהיא תמצא בו את דרכה.